

licul

Humor și satiră

Cluj / Central Library Cluj

CALICUL

humor și satiră

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Cele nouă fericiri ale Calicului.

1. Fericți cei-ce, siliți de împrejurări, postesc în dulce, că acelora e împărăția răbdărilor prăjite!

2. Fericți cei-ce flămândesc și însetoșiază de dreptate, dar' cel puțin n'au apucat și pe mâna advocaților!

3. Fericit bărbatul care, după-ce ființa, ce avea se-i fie sócră, a murit, se însórá!

4. Fericți cei-ce-n Ungaria plâng pentru-că statul le-a luat tot ce au avut, că aceia n'au a se mai teme de executorii de dare!

5. Fericți cei blândi, că aceia vor moșteni pintenul.

6. Fericți cei milostivi, că aceia, cu timpul, însuși pot ajunge la cerșit!

7. Fericți cei necurați cu inima, că aceia fii lui Tisza se vor chiema!

8. Fericți făcătorii de pace, că aceia ađi viitoriști nu mai pot fi, ear' renegați ca Dr. Moldován Gyergyel, ca mâne, o capătă cu picioru-n grindă!

9. Fericți ve'ți fi, când ve vor ocără pe voi, și ve vor goni, și vor ăice dacoromaniști, mințind pentru mine, că aceea, voind a apăra idea, omórá realitatea statului ungar!

Complimentul.

Ómeni buni, ascultați, étă,	Acum se'ți arêt cultură,
Étă eu vă dau un sfat,	Acum se fiu etichet;
Cu care poți trece 'n lume	Se mă veți d' in depărtare
Om crescut și cultivat.	Cum răpéd un compliment!
Sfatul nu-i greu la 'mplinire:	Insă cum? Cu multă velfă,
Sciți! Un drag de compliment	Și plecat pân' la pământ!...
Faceți la toți și la tóte,	Compliment, de nu i-aș face,
Al à francais reglement!	Óre ce m'ar cugeta?
Se vă spun cu mare sete	Om necult, făr esperință!
Ce ferice mai sum eu	Și in gând ar' țițe-așa:
Dacă fac la complimente	Cu d'acestea dobitóce
Strâmbând mereu trupul meu,	E păcat că te 'ntâlnești,
Se vă spun cum le știu face,	E păcat, e păcat mare
Cum de ele 's ocupat	Ca cu ochii se-i privești!
Cât și 'n somn visez adese	Étă întru in salóne
Că mă strîmb neîncetat.	Dar' de-a fâra plânuiesc,
Mărg pe stradă, o mândră	Complimentul cum l'aș face;
damă	— Vai! de-al meu cap del-
Intêlnesc; dar' la moment	greshesc! —
Că un Don Juan, cu fală	Bat in ușiă, étă intru
I și țip un compliment.	Și persóne multe vèd;
Dar' se me veți măi fêrtate	Dar' la tóte, complimente
Cum mă strîmb, cum me	Se mă veți cum le răpéd!
sucesc;	N'ai ce face, evul cere
Așia țițe, — trăim in seclul	Complimente, de voiești,
Boteđat: „cavaleresc!“	Om cu pracsă, esperință
Éta și o damicelă,	Astađi tu se te numești.
— O puicuță, un buchet, —	Dacă nu voiești măi frate
	Se te strîmbi din trup mereu,

— Făcând complimente sute, — Insă fă-! cavaleresce,
 Cum mă strîmb astăzi și eu: Strîmbăte nițal in jos!
 Fii bun nu te necăji
 Când lumea te-a cărai! Priveșce la mine frate,
 Cât sum aji de fericit!
 Vrei aji posturi gras unflate Complimentul me susține,
 Se dobîndeșci pre pămînt: Ce-mi pasă de 's gârbovit.
 Atunci fă la toți și tôte Nu'i nimic, că's gârbov tare,
 Un drăguț de compliment. — Complimente tot făcînd —
 Complimentul e cu farmec Când favoruri, posturi grase
 Și'ti intinde mult folos: 'Mi se dau tot după gînd.

Satirescu.

BCU „Gheorghe Șincai” Library Cluj
Horă dela Dej.

După melodia:
 Sub potcova cismei mele,
 Șede dracul ș'o muiere

Frunză verde de trifoi
 Lucruri slabe sînt la noi,
 Că avem dómne române,
 Care fără de rușine
 Se lapedă de națiune,
 Fă-le dómne de minune!

Când s'adună inpreună
 Nu auđi o vorbă bună
 Că 'ntre ele se vorbește
 Totdeauna ungurește,
 Limba lor au lăpedat
 Dómne iartă ce păcat!

Au copile frumușele
 Dar' ș' acele vai de ele
 Au uitat cei românesc;
 Fac teatru unguresc,
 Între unguri s'află bine
 Până vor fi de rușine.

Ear' bărbații n'au ce face,
 Numai ca se aibă pace
 Pentru draga jupăneasă
 Scot și limba lor din casă
 Și rabdă fără sfișit
 Că romănu-i »chibzuit!«

Două dómne mai fâlsă	Căutând dómne din ceri
Una 'naltă alta grósă	Ce fac unele muieri
Dela scaun orfanal	Nu te supera pre tóte
S'au dus și la „Kulturbál“	Și veđi decumva se póte
S'arete la toți și tóte	De le scóte din păcate
Că sânt bune patrióte.	O 'nchinăm cu sănătate!

Urzică Scandalografescu.

De câțiva ani încóce, iarna-í cald, vara-í frig, tórna veđi pomi înfloríți, și prima-vara-í de ultima calitate. Cu-n cuvânt, în cele patru anutimpuri a întrat o atare zăpăceală, încât ori-care om cugetător trebuie se vie la convingerea, că anutimpurile nu se mai guvernează de atotputernicul Dumneđu, ci de protopopul Seliștei Dr. Maier.

Întrând odată confusiunea în cele patru anutimpuri, cari, decându-í lumea, au fost decídătoare asupra formațiunei creațiunilor de pe acest pământ, ușor își esplică omul și

acel mixtum compositum de elemente heterogene, din cari direcțiunea „Băncii de Blaj“ s'a compus. Țiarele noastre ne spun adecă, că direcțiunea „Băncii de Blaj“ s'a compus din românii Moldovan și Vestemian, din armeanul Mihály, din maghiarul Benedek, din ovreul Mendel, din cerchezul Csato, din bozniacul Gheorghe Vancea și din un Turc. Tot din atari elemente — ne vestesc Țiarele — s'a compus și comitetul de supraveghere al acelei bănci. Cum s'a întemplat însă, că la constituirea direcțiunii „Băncii de Blaj“ numerosul element al țiganilor de lângă Câmpul Libertății, n'a aflat neci o considerațiune — despre asta tac Țiarele noastre. Nu-î mirare deci, dacă lumea se întreabă: Cum vine de prodița lui Faraon, la compunerea direcțiunii „Băncii de Blaj“ nu s'a considerat? Și asta nu fără motiv, pentru-că ori-care institut de bani trebuie se ia caracterul banului, se fie ~~adecă~~ adecă ucosmopolit, și apoi știut este că: Bani au și țigani!

Eu din parte'mi știu aprețui forma poliglotă, în care direcțiunea „Băncii de Blaj“ se înfățișează, și țin, că un mixtum compositum poliglotum mai variat, neci chiar în momentul mestecării limbilor dela Turnul Babilonului, nu s'ar fi putut efeptui. Cu tóte estea eu alegeam cel puțin în comitetul de supraveghere al „Băncii de Blaj“, un țigan, și pe acesta în locul lui Dr. Raț.

Prin aceasta nu vreu se ȃic, că țigani din Blaj n'ar consimți cu alegerea lui Dr. Raț în comitetul de revisiune, dar' neci se admit, că principiul: „Forma dat esse rei“, exprimă în tóte împrejurările adevărul. Eu țin că un țigan neaoș în comitetul de revisiune al Băncii de Blaj e o necesitate absolută, pentru-că țiganul e născut pentru controlă.

Țiganul flămând, când mănăcă cu cineva dintr'un blid, fie chiar și cu tată-so, dacă acesta ia din blid de două

ori până ce el ia numai odată, îi trage o palmă de măselele-i jăcă bătuta-n gură, apoi prinde blidul cu amândouă mâinile și se retrage'n tufe. Ba și mai mult, talentul înăscut de controlă al țiganului se manifestează și atunci, când alții mănâncă și el se uită la ei numai din depărtare. Țiganul adevă, ca se controleze pe cei-ce mănăcă, decâte-ori aceștea bagă o bucătură-n gură, el d'atâtea-ori înghite gol.

Altcum ori-cât de naturală s'ar putea privi în óre-care cercuri compozițiunea direcțiunei Băncii de Blaj, eu unul trebuie s'o privesc d'un atac contra ideii de stat maghiar. Până-când adevă idea de stat maghiar nu admite naționalități în Ungaria, direcțiunea Băncii de Blaj, afară de țigani, conține tot felul de naționalități. Asta e cel puțin un crimen lesae culturae egyletisticae!

Din punct de vedere național românesc, compozițiunea direcțiunei „Băncii de Blaj“ e un scandal public, în fața căruia ori-care român, cugetând serios la ceea-ce Blajul de ađi produce, se pomenește, că buzele-i fluără a pagubă, și asta după melodia lui: „Finis Poloniae!“

Stan Pătitul.

Popi ca popa Vasilie Nemoian din Vașiova lângă Buza turcului, diecesa Drăguței, și popa Lucian Șepețan din Chisetu, diecesa Drăguțelor, nu afi în tot Bănatul și satele învecinate. Se pare, că vlădica, când a sfințit pe acești doi popi, 'i-a dat totodată și dracului, pentru-că în cauze naționale române, și cu deosebire la alegeri ȕietali, is dați dracului, ear' în biserică nu's de dracul.

Acești doi popi, unul din diecesa Drăguței, altul din diecesa Drăguțelor, lucră-n dragoste de pâraie locul, și câinii latră la ei ca la lup, cânduși cercetează nóptea vicepreotesele din diecesă. Trebuie se știți adecă, că-n Bănat și Ungaria din jur, prelângă preotese, există și vicepreotese cu rang hierarchic.

Așa stând lucrul s'a împlântat, că popa Vasilie Nemoian, după-ce și-a pus dăunăđi la cârciumă brăul cel roșu, câștigat pentru merite necunoscute, în ferbél, întorcându-se descins cătră casă, s'a abătut pe la vicepreoteasa Brața Anna. Din întâmplare însă popa vicepreotesei Anna Brața era acasă, și Vasilie Nemoian, strîntorit de împrejurări, a fost silit se saie preste un gard, care nu era spart, ca acela care duce cătră lad. Vasilică sārind gardul, a pățit'o ca și țiganul, care sārind cu slănina furată-n spate preste un gard, i-a intrat un par pe după șerpar, și a rămas spênđurat de gard. Deosebirea între țigan și popa Vasilică era numai aceea, că acesta, punânduși șerparul cel roșu în ferbél, a rămas în gard spênđurat de revereandă. Dar' popa Vasilică totuși n'a rămas atâta spênđurat de gard, ca țiganul, până-ce păgubașul l'a prins, ci a lăsat numai o parte nêinsemnată din revereandă în par, ear' el a scăpat ca dracul din cânepă.

De întâmplarea asta nime nu știea nimica în Vașiova. Singur popa Vasilică, ajungênd acasă, și observând, că partea dinapoi a reverendei îi lipsește, avea în spate óre-care presimțiri despre ceea-ce s'a întâmplat.

A dóua đi, des de dimineață, în curtea Annei Brața, cocoșul cotcorozea alarm, găinile sburau în tóte părțile, cănele latră necontentit, și un cotoc sārind din întâmplare preste gardul, preste care scurt mai 'nainte a fost sārít și

popa Văsilică, așa s'a spăriat, încât 'și-a pierdut prezența spirituală, și a căduț în fântână.

Auđend vicepreoteasa Anna Brața Iarma neobicinuită, sare din pat, iese-n curte, se uită'n dreapta, se uită'n stânga dar' nu observă nimica. Chiamă găinile, estea nu vin, strigă cânelui: Nea la Hantătar — esta nu tace. Ce-'i? Ce-'i? — În fine totuși observă o sdranță neagră spênđurând de gard. Asta-'i făcătură, đice Anna'n sine, și trimite după popa Văsilică, ca se-'i facă o slujbă. Popa vine cu molitfelnicul și celelalte unelte și face la petecul ce-'i lipsea din revereandă o sfeștanie, ia plata și se duce, dar' cânele totuși n'a incetat d'a lătra până-ce sdranța cea neagră nu s'a depărtat din gard.

Cam d'o pănură cu popa Văsilică din Vașiova e popa Lucian Șepețan din Chisetău. Deosebirea e numai că, până-ce popa Văsilică, ce a s'en isers în bête, trebuie se bea spirituose, popa Lucian Șepețan e permanent beat, dar' de amor. Și până-ce popa Văsilică, când e beat, nu face deosebire între cărciumă și biserică, ci se bate cu oricine-'i vine înainte, popa Lucian Șepețan, se bate numai cu câinii din sat, cari prin lătratul lor îl conturbă în beția amorului.

Altcum pe popa Lucian Șepețan îl cunosc toți câinii din Chisetău, și, când face serviții d'ale chemării sale, pôte intra în ori-care curte, că neci unul nu'l conturbă prin lătrat. Cu alte cuvinte, câinii din Chisetău se deosebesc de câinii din alte comune prin un miros moral. Când mirósă ei însă un atac contra moralității publice în comună, atunci nu fac între popă și hoț neci o deosebire, ci latră fără cruțare.

Așa, nu de mult, s'a întêmplat, că cânele unui locuitor din Chisetău, a cărui nevastă se afla singură acasă, a

început a lătra într'o năpte neconținut. Locuitorul, care se afla la un vecin în povești, aude lătratul suspiciuos al cânelui, și știind, că nevastă-sa e singură acasă, aleargă se vadă ce-i? — Și ce-i? La cine latră cânele? — La popa Șepețan!

Cânele, îndată ce simte apropierea stăpănu-so, prinde curaj și se repede asupra popii. Acesta vedând pericolul își trage revereanda preste cap, se lasă-n picioarele — pardon mâinile — cele dinainte, și începe însuși a lătra. Totuși, ca stăpănul cânelui se nu'l ajungă cu cine ști ce uscătură preste fâlcii, o prinde la sănătoasă cătră grădină — cânele după el — și numai după-ce a sărit câteva garduri s'a ridicat earăși în picioarele dinapoi, și dute cătră casă. Aici ajungând s'a pomenit cu buzele unflate.

Țăreanul, convins că nu-i neci un pericol, ba vedând cu ochii, și auzând cu urechile, că cânele seu a lătrat numai la un câne strein, s'a culcat hodinit lângă nevastă-sa.

A doua zi se aude o pușcătură. Cânele țăranului cade morto jos. Bietul țăran, numai după-ce în totă comuna se povestea, că popa Șepețan 'i-a pușcat cânele, a început a se întreba în sine: Óre ce-o fi avut popa cu cânele meu?

Destul că eu, când aș fi vlădică, și aș avea doi popi ca popa Vasilie Nemoian din Vașiova și ca popa Lucian Șepețan din Chisetău, 'i-aș prinde pe amândoi în jug și 'mi-aș căra tot gunoiul din diecesă.

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Pfu! sôțe, tu ai mâncat ieri de dulce. Da nu'ți e ție păcat de Dumnezeu se-ți calci în păresimi legea strămoșască?

Pupăză: Da tu de unde ai și aușit?

Colac: Bree sôțe, asta toți cocoșii din sat o cântă deja de rost. Chiar și mutul din capul satului 'ți-o povestește!

Pupăză: Da, a fost o întâmplare extraordinară. Eri, slobođându-mi boii-n curte, cel de his a început a juca, și jucând 'mi-a călcat un purcel de era aprópe se móră. Apoi ce era se fac? — decât se las purcelul se móră mai bine 'I'am junghiat, 'I'am fript și 'I'am mâncat!

Colac: Eu mai bine 'mi omoram și boul, decât se mânc purcel în păresimi!

Pupăză: Tu așa ai fi făcut, pentru-că postu-'i pentru prost!

Colac: Așa o fi — cel puțin proverbul sună așa! — Dar' eu soțe nu aflu, că tu ești mai cuminte, decând ai mâncat acel purcelul nenorocit prin un bou, despre care nu se póta dice, că, călcând purcelul 'și-a călcat legea strămoșască!

Pupăză: Me, atâta trebuie se ști și tu, batăr ești ortodox, că ce întră prin gură nu-i păcat, ci ceea-ce ieșe din gură!

Colac: Atâta chiar știu și eu, și nu'ți a'și face neci o împutare, când a'și ști, că și ție 'ți-a ieșit purcelul ce 'tai mâncat ieri pe gură!

Pupăză: Me, eu cel puțin 'mi-am mâncat purcelul meu fêtat de scrofa mea, apoi treaba lui pe unde a ieșit — eu n'am mâncat ca tine purcei fêțați de idea de stat maghiar!

Colac: Ce purcei fêțați de idea de stat maghiar am mâncat eu!

Pupăză: Da n'ai competat tu, contra conclusului sinodului vostru archidieceșan, la Trefort ca se te împărtaşască din mila împărătească, și n'ai primit 50 fl. ? Ore asta nu-i păcat?

Colac: N'am călcat sfințele posturi ca tine!

Pupăză: Da ai călcat canónele sinodului!

Colac: A cere milă nu-i păcat!

Pupăză: Omenie nu-i — vrei tu se dici! — Me, mila împărătească, după canónele sinodului vostru, e pentru voi pomul cel oprit din Raiu!

Colac: Se fie — dar' tu trebuie se ști, că pe mine nu m'a botezat nime pe canónele sinodului din Sibiu, ca

pe tine pe cele patru posturi, și păcatul meu, că am cerut din mila împărătească, prelânga păcatul teu, că ai mâncat în păresimi purcel, e un țințar prelângă un armăsar!

Pupăză: Dar' pentru aceea tu, din punct de vedere național românesc, tot rămâi un nebotezat!

Colac: Sôțe, când e vorba de posturi, lasă tu — te rog — naționalitatea d'o parte. Voi decând mâncați purcei în păresimi, asemânați din punct de vedere național celui ce mănâncă usturoiu și pretinde, ca gura se-'i miróse a lapte dulce. Noi și dacă cerem dela Trefort milă împărătească, încă n'am început a cânta in biserică: »Dómnne strigat'am« ungurește, ca voi!

Pupăză: Noi pe popi d'ai lui Szabo, dați dracului, nu dăm nimica!

Colac: Da neci aceia nu dau pe voi o ceapă degerată, pentru-că Szabo le dă cât și vouă din mila împărătească! — dar' eu trebuie se me duc sôțe, că ađi e ăiua, în care se'mi fete vaca, și precoteasa-'i dusă cu furca.

Pupăză: Dute sfărăind până-ți va curge corastă din barbă!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi nu ve puteți falsifica portul!

Nu demult am întâlnit pe dascălul din Flămânzeni, care a venit la Sibiu, ca se'și câștige, decretul de calificățiune despre necapacitatea sa pedagogică, preumblându-se cu nevastă-sa pe Podul Minciunilor. Dascălul era îmbrăcât nemțește, va se dică, hainele de pe el erau ale croitorului Trifan, și el a luat asupra sa numai oblegământul de a rămănea prețul hainelor, în rate, dator. Câț!

Nu știu încât dascălului din Flămânzeni 'i-a succes a depune, în haine streine, examenul de calificățiune, dar' asta pentru mine e tot un Trefort, devreme ce, la noi Români din Ungaria, decretul de dascăl definitiv nu e

altceva, dacât nu document public despre îndreptățirea purtătorului de a muri de fâme pentru nemuirea intelectuală a neamului seu. Câț!

Pe mine me înterează nevêta dascâlului din Flămâdeni, fata lui Gligor Culduș din Fudulești. Fata lui Gligor Culduș din Fundulești adecă, după-ce a negles creșterea în casa părintască, și, când era aprópe de măritat, pentru perfecționarea sa culturală a umblat câtva timp, c'o dascăliță părăsită, pe stradele Sibiiului la preumblare, în fine și-a găsit ca tot sacul petecul și s'a măritat. Câț!

Ca elevă absolvată a tuturor stradelor din Sibiiu, măritându-se după dascâlul din Flămâdeni, nu e neci o mirare, că fata lui Gligor Calduș din Fudulești s'a încercat ași dovedi cultura sa superioră chiar și prin un costum bătător la ochi. Câț!

Eu cel puțin, când am vedut pe dascălița din Flămâdeni preumblându-se cu bărbatu-so pe Podul Mișciunilor din Sibiiu, dacă cocóna Sfecla nu'mi spunea cine-î, juram că-î fata lui Lae Zunchi dela pórtă Turnului, care strigă pe stradelele Sibiiului: N'ái trócă de clomănit jupâneaso! Asta nu din motivul smólei din obraz, ci din motivul, că eu eram dedată a vedea costumul, ce'l purta, numai la țigance. Câț!

Dascălița mea nu era îmbrăcată neci românește neci nemțește, ci, cumu-i mătăhala mai nimerită, parte românește parte nemțește, și-î mai lipsea numai mirosul de zgură, ca întru nimica se nu se distingă d'o țigană. Câț!

Pe cap purta dascălița o cârpă mare de mătase, pe care, din punct de vedere al mulțimei colorilor, ori-care curcubeu o ar fi învidiat. Cerceii, ce-î spêndurau de urechi, ca disproporțiunea mărimêi se nu bată atâta la ochi, mai bine se potriveau de urechile unei măgărițe. Câț!

Din grumași la vale, două părți din dăscălița, le acoperea un palton negru, încheiat dinainte cu nastori de mărimea cătărănilor dela șerparele corturarilor. Din palton se observau numai șoldurile dăscăliței, întocma cum s'ar observa o cruce din virful turnului biserecii băgată într'un sac. Sub palton spânzurau, dinapoi, o cătrintă roșie, dinainte o surță neagră tivită în colorile tuturor naționalităților din Ungaria, ear' póele dela ie păreau spălate în straiu de bróscă amestecat cu albuș de ou. Căț!

Încălțată era dăscălița cu păpuci de lac încărcăți de flori, încât lacul se vedea numai ca negrul de sub unghie, Tocurile, sau călcăiele, înalt-sugrumate fiind, dăscălița călca mai mult în virful degetelor, ear' mersul ei se asemână mai potrivit cu acela al cocoșului, când observă în depărtare un grăunte de cucuruz, și pleacă după el cu ciocul deschis, ca se'l împartă găinilor. Căț!

Din tótă îmbrăcăminte dăscăliței singur brățarea dela gât și fodorii dela mânecile iei păreau a fi românești, dar și aceștea erau falsificați prin un adaos de țăsături încornurate sau „șpițâne“ cum le numesc Măieritele. Căț?

Cu'n cuvânt, dăscălița din Flămândeți se preumbla pe Podul Minciunilor în costumul semidoctismului, sau într'un costum, la care oricare câne dedat a vedea adevăratul port românesc, ar lătra ca la lup. Căț!

Și of ce păcat strigător la ceruri comit româncele noastre; care și corcesc frumosul port național prin cărpituri streine, și voind a trece de nobile, se fac niște mătăhale, cari nu's d'a se preumbla în Sibiiu pe Podul Minciunilor, ci d'a speria vrăbiile din holde și ciórăle din cucuruz. Mițuluc!

Scânteii și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Omul prost, îndată ce începe a vorbi cu minte, își pierde totă renumea!

* * *

Din punct de vedere ortodox, unitul e un naționalofag, / et viceversa!

* * *

Materialismul timpului modern, de sus dela vlădică până jos la ultimul crâșnic, normează activitatea omenească: Ați și ultimului crâșnic, când suflă întru mărirea lui Dumnezeu cădelniță, îi stă gândul mereu la prescură!

* * *

Pentru fetele, cari nu se mărită în dulcele Crăciunului, păresimilile sânt cu totul de prisos!

Din puțin ajunge omul la nimica, și culturegyletiștii din Cluj, după ceși vor împărți cultură, de care cred că se bucură, cu ciobanul românesc, succesul lor întru nimica nu se va deosebi de al acelora, cari se încearcă a face din câne slănină!

* * *

Strămoșiii noștrii ar fi dat diarului din Brașov „Mese-
riașul român” numirea: Filius ante patrem!

* * *

În viața conjugală sócra e dracul din diçala: „Sub
potcova cismeii mele zace dracul și'o muere”!

* * *

Cióra în veci nu produce porumbi și, ce se naște din
pisică tot șoreci mănâncă, dar' pentru aceea o considera-
bilă parte a preoțimeii române din Bucovina, când ar
posede cunoștința de sine, ar trebui se se bată cu pum-
nul în pept, și, fără a arunca vina pe consistor și metro-
polit, se strige in lumea largă: Ticălos Măria-Ta!

* * *

Țiganiii d'aceea pörtă șerpăre late, ca fόμεa se nu
plesneasca'n ei!

* * *

Nu fără motiv susține ministrupreședintele Ungariei
Tisza, că naționalitățile din Ungaria se bucură de cea mai
eminentă toleranță. Ba eu cutez a afirma, că Ungaria e
cel mai cosmopolit stat european, în care Maghiarii, ca
seși manifesteze toleranța ad oculos, iau naționalităților
bucătura din gură, ear' pe acestea le lasă se înbuce, în cea
mai mare libertate, de șapte-ori gol, ș'odată fără pâne
pentru idea de stat maghiar!

* * *

Nu Polonii sânt periculeși pentru unitatea națională
a Germaniei, ci Polonesele, și eu me prind, că, c'o cătrință

potrivită-n colori, și legată cum știu eu, p'o Selișteană, fac din Bismark, câtu-î de bătrân, un mocan din Poiana!

* * *

Vestita comună românească de lângă Sibiiu, cu numele Reșinari, represintă mai fidel idea de stat maghiar. Reșinării de ordinióră nu schimbau cu magnații din timpurile trecute, in cari comiții supremi nu pretindeau lefi pentru servițiile publice. Ađi Reșinării se bat pentru ofiții comunale, întocma ca și magnații maghiari pentru serviții publice salarisate din partea statului. Deosebirea între Reșinării de ađi și magnații maghiari e, că Reșinării, cari nu capătă ofiții comunale, mătură stradele Sibiului, pănăcând o mulțime de magnați maghiari fac parte activă din gunoiul de pe stradele din Budapesta!

* * *

Pangermanismul, panslavismul, docoromanismul, etce-tera ismane sânt concepte supralunari, întocma ca și panmaghiarismul, care în 1000 de ani dela nașterea s'a abea a ajuns a se presenta în forma reală a deficitelor de stat maghiar!

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc.

Bani împrumutați dela ovreu se dai, ca bun patriot, Kulturegyletului dela Cluj, ear' tu, după-ce executorii de dare-ți vor fi vëndut tóte ale tale, se rămâi cu patriotismul în ușile ómenilor!

* * *

Protopopul Sibiiului Simion Popescu se te despărțiască de muiere, și, după ce-ți va fi tras pelea preste urechi, se-ți înbraci trupul cu ciurul, ce sigur l'a făcut din pelea sócră-ta!

* * *

În seminarul teologilor din Blaj se postești pãresimile, și dacă nu te-a lua dracul, de purgator sigur nu mai ai lipsă!

Diplomația elevului de pantofar.

— De unde capeți tu țigări așa fine, dór nu dela stăpânu-to?

— Vorbă se fie! Stăpânumi-o 'miar da țigări preste urechi! — Țigări de estea cumperă stapână-mea pentru drăguțu-so și, dacă-î lipsește vrana, nu ȃice nimica, ci tace ca porcu-'n cucuruz!

Logică.

Creditorul: Bine Domnule, când cugeți dumniata se'ți plătești datoriile?

Debitorul: Ce'ți pase dumnitale?

Creditorul: Eu vreau se'mi capăt păralele!

Debitorul: Ce'mi pase mie!

Răspuns sincer.

Proprietarul: Me Petre! Ai căru mișel și porc
de câne sânt acei porci, cari 'mi rîmă grădina!

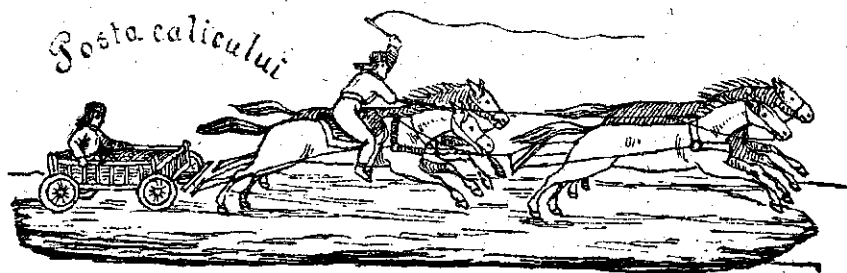
Petre: Ai Măriei-tale boerule!

D-lui Dascal I. Iustin, preot în (?) Kapolnautcza: Pe la noi, domnule părinte, dacă un puiu de găină se rătăcește în curte streină, proprietarul curții face arătare la primărie, ca lumea se nu'l pótă învinui, că ascunde avere streină. Va se dîcă, pe la noi, ómenii știu deosebi al meu d'al teu. Atâta s'ar putea și-n părțile dumniavóstră batăr dela un preot pretinde. De aceea noi în deplina încredere, că cinstia-ta ști face deosebire între al meu ș'al teu, ți-am espedat Calicul. Te-am rogat totodată de atâtea ori, ca se refuzi primirea, dacă nu'ți convine. Acum, când administrațiunea nóstră te-a provocat, ca se plătești abonamêntul, dîci, că deși ai primit Calicul, nu'l'ai comandat.

Bine! Se dîcem că n'ai comandat Calicul, dar' cinstia-ta nu poți dîce că'l'ai refuzat. Așa stând lucrul, te întrebăm: Cum ai numi cinstia-ta p'un poporean d'ai cinstiei-tale, care nu refuză feștăniile făcute, dar' la urma nu vrea se-ți plătească?

Noi, fără a'ți aștepta răspunsul, îți achităm datoria, și'ți dîcem, ceea-ce încă nime nu 'ți-a dîs: Părinte, ești un om cinștit!

D-lui P. în O.: Satiră ar fi în poesia D-tale, dar e mai greu de aflat, decât acul într'un car de fân. N'ai putea D-ta contrade cele 16 strofe în trei? Fă o chisăliță din cele 7 ape, și țî-o public!

Mai multor Domni: Când 'mi comunicați fapte scandalóse despre óre-cine, dați'mi totodată și o descriere a persónei, care le-a comis. Descrierea póte consta și numai din adjective aruncate în bota țiganului, precum: Înalt, negru, uscăcios, chior, urduros, sgârcit, fâlos etc. — apoi lăsați pe mine celelalte.

BCU Cluj / [Central University Library Cluj](#)

Avis abonenților Calicului.

Vom privi pe toți acei P. T. Domni, cari primesc numărul 2 al Calicului de abonenți ai noștrii și-i rugăm pentru trimiterea abonamentului. Dela cei-ce nu ne vor trimite abonamentul până-n Maiu 'l vom incasa, ca și in trecut, prin ramburză, post-nachnahme, postautalvány.

Redacțiunea noastră concede abonenților săraci plățirea abonamentului in rate, și ori-când până-n 1. Octobree a. c. Cei-ce doresc a se bucura de atare favor, au a se adresa cătră redacțiunea noastră.

Administrațiunea Calicului.